

Vista de l'exposició *Tot el que és sòlid s'esvaeix* amb obres de Susana Solano, José Manuel Broto i Sergi Aguilar, entre altres.
Fotografia: Santi Periel

EXPOSICIONS

La Fundació Suñol rellegeix la seva col·lecció d'art contemporani

per **Conxita Oliver** 08 nov. 2020

“Tot el que és sòlid s'esvaeix” és la segona mostra del cicle *En tres actes*; una trilogia expositiva que vol mostrar, a partir de veus i mirades diferents, quines són les línies narratives de la col·lecció Suñol Soler, composta per 1.300 obres, i amb quins paràmetres va ser creada fa més de quatre dècades.

En tres actes. Tot el que és sòlid s'esvaeix

Artistes representats a l'exposició: Sergi Aguilar, Ignasi Aballí, José Manuel Broto, Carmen Calvo, Jordi Colomer, Virginia Costa, Luis Frangella, Giorgio Griffa, Federico Guzmán, Asier Mendizabal, Joan Hernández Pijuan, Robert Llimós, Eva Lootz, Fina Miralles, Miquel Mont, Achille Perilli, Albert Ràfols Casamada, Sean Scully, Susana

Solano, Antoni Tàpies, Juan Uslé i Moisès Villèlia.

Fundació Suñol

Mejía Lequerica, 14. Barcelona

Fins al 13 de febrer de 2021

El 2020 marca l'inici d'una nova etapa per a la Fundació Suñol, que a finals de l'any passat va traslladar la seva seu del Passeig de Gràcia a Les Corts; coincidint amb la mort del seu fundador, Josep Suñol. Inaugurada a la històrica Galeria 2, aquesta sala ha estat la reserva de la col·lecció des dels anys 80 i lloc de residència de diferents artistes. És un emplaçament important en la trajectòria de la fundació que la connecta amb els seus inicis per desplegar un projecte de futur. El seu amic i artista Sergi Aguilar continua dirigint el programa expositiu, com ha fet aquests darrers anys. La primera proposta que s'hi exposa, *En tres actes*, està comissariada pel director artístic de La Virreina, Valentín Roma, i es divideix en tres entregues consecutives per establir les línies argumentals de la col·lecció. Suposa fonamentar relats, diàlegs, processos i contraposicions entre les obres, per articular, en diferents moviments, el seu funcionament intern i la seva arquitectura interior.

Façana de la Fundació Suñol a la nova seu de les Corts de Barcelona. Fotografia: Santi Periel.

“No hi ha art sense obsessió” va sentenciar l'escriptor Cesare Pavese el 1947 i podem afegir ni col·leccionistes sense obsessió. El paper i la funció social que desenvolupa el col·leccionista és un factor primordial per a la preservació, conservació, sistematització i dinamització de l'art; una actitud sensible i una vocació que esdevé una forma de viure, pensar i conèixer. Pensem en personatges com ara Gertrude Stein, una de les primeres col·leccionistes de Picasso; Peggy Guggenheim; Andrew Mellon, el creador de la Galeria Nacional de Washigton; l'armeni Gulbenkian que donà la seva col·lecció a la fundació que porta el seu nom a Lisboa o els multimilionaris Paul Getty i el baró Thyssen. Actualment la intervenció del col·leccionisme es revela com un factor clau i determinant en el teixit del panorama cultural, fins al punt que la cultura d'un país es pot mesurar pel seu col·leccionisme. Una obsessió nascuda de la fascinació per l'art, recordant aquella afirmació hegeliana que considera la passió un dels ingredients indispensables en les grans coses realitzades per l'ésser humà.

Una col·lecció s'aglutina i s'articula a partir d'un concepte que la defineix com a eix vertebrador de tot el seu discurs. Mai s'ha d'entendre com una acumulació de records o un mostrari de materials morts que existeixen de forma desordenada. El criteri de col·lecció tracta de construir un món personal; una col·lecció viva que evoluciona. Constitueix una mena de cartografia privada a través de la qual un es reconeix i es projecta, però sobretot perquè totes i cadascuna de les obres ocupen un lloc somniat en el seu univers visual i mental, real i imaginari.

Sense títol (1980) d'Eva Lootz a l'exposició *Tot el que és sòlid s'esvaneix*. Fotografia: Santi Periel.

Inaugurada el passat gener, el primer acte fou l'exposició titulada *Obres mestres conegudes*, plantejada amb la intenció de poder interpel·lar a alguns dels artistes més reconeguts, posicionats en una condició mítica i quasi reverencial. Compilà una selecció de "clàssics contemporanis" que ocupen un lloc destacat als grans museus d'arreu del món: Jean Arp, Richard Avedon, Giacomo Balla, Miquel Barceló, Alighiero Boetti, Alexander Calder, Eduardo Chillida, Christo, Salvador Dalí, Equipo Crónica, Lucio Fontana, Robert Mapplethorpe, Manuel Millares, Joan Miró, Pablo Palazuelo, Man Ray, Antonio Saura, Antoni Tàpies, Andy Warhol.

El segon acte que es presenta actualment i que porta per títol *Tot el que és sòlid s'esvaneix* aplega un conjunt de pintures i escultures abstractes, que van des de l'últim terç dels anys setanta fins avui; obres triades per estudiar aspectes en trànsit, canvis i processos que experimenten, processos que segueixen i nous diàlegs que s'hi poden formular.

Da Dies Irae (1978) d'Achille Perilli a l'exposició Tot el que és sòlid s'esvaeix. Fotografia: Santi Periel.

Al llarg de les quatre dècades presents a l'exposició constatem que la pintura catalana s'ha caracteritzat per una tradició abstracta a partir del gest i el color i que arriba als anys setanta en una recerca de la pulsó i de l'estructura més que en el gest desenfrenat que va caracteritzar l'Informalisme dels anys cinquanta i començaments dels seixanta. Mentre Ràfols-Casamada, des d'una ressonància classicista i mediterrània, fa servir el color per ordenar l'espai amb l'obra *Dijous* (1979), Hernández Pijuan amb *Paisatge* (1978) se centra en un reduccionisme a partir de degradacions monocromes i d'acumulació de capes per arribar a una pintura minimal. En la mateixa línia, *Sense títol* (1979) de Fina Miralles proposa estudis de llum i color per uns camins d'austeres delimitacions. Per la seva banda, als anys setanta, Robert Llimós qüestiona la pintura i dona prioritat a la idea i a la línia a partir de grafismes espontanis de caràcter automàtic per trencar subversivament amb les imatges. En contraposició, *Peu i vernís* (1985) de Tàpies inclou referències amb un segment del cos per provocar el desig d'aprofundir en el coneixement de la condició humana.

Sense títol (1995) de Miquel Mont a l'exposició Tot el que és sòlid s'esvaeix. Fotografia: Santi Periel.

Molts han estat els artistes que han decidit triar la geometria i les seves possibilitats rítmiques per anar a la recerca de l'essencial com ara Sean Scully que amb *8.1.96* (1996) expressa estats d'ànim mitjançant una relació de forces compositives i colors. Igualment, Virginia Costa i Achille Perilli des de *Da Dies Irae* (1978) se situen també al costat d'aquest mateix minimalisme càlid. Seguint amb les indagacions sobre l'estructura, *Sense títol* (1999) de Juan Uslé és una reflexió profunda sobre l'essència de la pintura, obra reduïda a franges de color, sense inici i final, definit amb un pes i una profunditat abismal. També, a *Recopilación de formas* (1977) de Carmen Calvo l'acumulació ordenada de formes amorfes, com si d'una col·lecció d'experiències nostàlgiques es tractés, dialoga amb les modulacions d'Asier Mendizábal, una cartografia que recorda petges d'objectes absents. En aquest sentit, *Sense títol* (1976) de Giorgio Griffa i *Sense títol* (1995) de Miquel Mont són obres de caràcter fragmentari que, a la manera d'impactes cromàtics, reconsideren els perímetres de la pintura amb voluntat volumètrica.

Visperas (1980) de José Manuel Broto a l'exposició Tot el que és sòlid s'esvaeix. Fotografia: Santi Periel.

El díptic *Visperas* (1980) de José Manuel Broto, un dels representants del moviment que s'anomenà “pintura-pintura”, incideix en unes formes en evolució constant dins d'un espai dinàmic i profund, per tal que cadascuna es projecti amb la seva capacitat metafòrica. A les antípodes, hi trobem *Sense títol* (1980) d'Eva Lootz que aprofundeix, des de l'intangibles, en la densitat i el joc de conceptes entre allò eteri i allò material. Per altra banda, una part molt important de l'obra d'Ignasi Aballí sorgeix d'una reflexió sobre la pintura, la seva imatge i el seu caràcter auràtic. *Paper moneda* (2007) a primera vista evoca la pintura monocroma de la nostra història de l'art, encara que està executada amb paper moneda triturat.

Vista de l'exposició Tot el que és sòlid s'esvaneix amb obres de Carmen Calvo i Moisès Villèlia. Fotografia: Santi Periel.

Quant a l'escultura, *Ballarí/Ballarina* (1982) de Susana Solano forma part d'un recorregut objectual d'arrel minimalista i poètic, mentre *Tronc, espai, terra, eina II* (1979) de Sergi Aguilar, esdevenen estructures en composició descomposta en un cert trànsit i inestabilitat permanent. De la mateixa manera, la fragilitat i desmaterialització de les obres *La jarra vertiente o Máquina de dibujar* (1980) de Luis Frangella i *Bonne promenade cher ami Giacometti* (1978-1979) de Moisès Villèlia, evidencien l'alliberament de la tradició escultòrica.

Amb motiu de l'exposició, s'ha encarregat a una selecció d'autors la creació específica de poemes o textos poètics relacionats amb obres presents a la mostra, com a reflexió poètica per ampliar els punts de vista mitjançant el creuament entre disciplines.

El tercer i últim acte, *Vint rostres i tres multituds*, que es presentarà durant la primavera-estiu 2021, s'endinsarà en el gran motiu iconogràfic de l'art que és el rostre humà per confrontar-lo amb la mirada de l'espectador.

Vista de la biblioteca especialitzada en art contemporani. Fundació Suñol. Fotografia: Santi Periel.

La Fundació Suñol complementa els seus projectes expositius amb programes públics que aprofundeixin en els continguts. La proposta presencial d'aquest projecte parteix de l'activació de la biblioteca com a espai documental consultable, especialitzat en art contemporani.

Bio Articles recents

Conxita Oliver

Llicenciada en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona (UB). Membre de l'Associació Internacional de Crítics d'Art (AICA) i de l'Associació Catalana de Crítics d'Art (ACCA). Ha desenvolupat la crítica d'art al diari Avui (1982-2007 i 2010-2011), a les emissores radiofòniques Catalunya Cultura (1999-2002) i Ona Catalana (2000-2004). Segueix exercint aquesta tasca en revistes i mitjans especialitzats. Ha estat Directora de l'Arts Santa Mònica (Barcelona. 2013-2014). Ha coordinat i comissariat més d'un centenar d'exposicions i és autora de llibres i monografies sobre temes d'art contemporani.

Articles relacionats amb Fundació Suñol

- [La Fundació Suñol rellegeix la seva col·lecció d'art contemporani](#)
- [El nou espai de la Fundació Suñol al barri de les corts](#)
- [Microcosmos Suñol](#)
- [Ciudadà Vijande](#)

